

Mist op Malta

Mist op Malta

Gwen Calluy

© Gwen Calluy

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de auteur.

Foto auteur: Mariske Krijgsman – pictwist.nl

ISBN: 9789402189209

NUR: 334

Alle personages en gebeurtenissen zijn fictief. Overeenkomst met bestaande of overleden personen en gebeurtenissen berust op louter toeval.

Voor mijn ouders.
Zonder hun steun had ik nooit mijzelf durven ontdekken.

Hoofdstuk 1: Besmet

Het kleine vliegveld van Malta was rustig toen Kate landde. Ze was in de twintig, zongebruind, casual gekleed in jeans en een zwart T-shirt. Haar donkere, korte haar stak sterk af tegen haar felblauwe ogen. Ondanks het warme weer, droeg ze leren handschoenen. Kates koffer en de grote, zwarte kist van Ambassade Post waren de laatste die op de kofferband verschenen. Ze maakte zich niet druk. Ze was het ondertussen gewend geraakt om te moeten wachten op vliegvelden. Tegen de tijd dat ze bij het bureau van de autoverhuur kwam, was daar de rij al weg. De augustus hitte overviel haar toen ze het luchthavengebouw uitstapte. Ze was net een week in Zuid-Frankrijk geweest, maar hier was het nog warmer. Voorzichtig plaatste ze haar bagage in de kofferbak van de gehuurde Honda Civic. Ze gooide haar pumps erbij en deed een paar comfortabele lage schoenen aan om te rijden. De GPS zei dat ze noordwest moest gaan.

‘Kate? Aarde aan Kate? Ben je er?’ klonk in perfect Brits Engels in haar miniatuur oortelefoon. Ze schrok op uit haar dagdroom.

‘Ja, natuurlijk, Alex. Ik was aan het overwegen of ik mijn memoires moet gaan schrijven.’

De man aan de andere kant van de lijn zuchtte. ‘Concentreer je op de missie. We hebben geen idee waar we mee te maken hebben.’

‘Het zou een meer kunnen zijn gevuld met donkere chocola.’

‘Kate, alsjeblieft! Je zou bijna bij de zone moeten zijn.’

Op dat moment reed ze een dikke mistbank in die uit het niets leek op te komen. Ondanks dat ze het stuur recht hield, voelde het alsof de auto een bocht maakte. Haar hart sloeg over.

‘Ik ben binnen,’ zei ze serieus.

‘Test. Test. Onze verbinding blijft goed aan mijn kant.’

‘Ik hoor jou ook nog duidelijk, Alex.’

‘Wees voorzichtig. Leon is pas over twee dagen op Malta.’

‘Zeg dat hij opschiet. Ik werk niet graag zonder back-up. Ik ga nu eerst de auto controleren.’

Kate stapte uit de auto en pakte uit de koffer van Ambassade Post een controlelijst die Alex gemaakt had. Ze opende de motorklep. Voordat ze die vastzette, staarde ze de mist in. Zelfs na een jaar bleek het moeilijk om te geloven dat ze op een stukje van de Aarde was, dat los stond van de rest van de wereld. Wetenschappers zouden het een andere dimensie noemen, dichters een droomwereld. De leden van de organisatie waarvoor zij werkte, Ambassade Post, spraken over “zone”. Het was een kort, simpel woord voor iets wat niemand echt begreep. Wat een zone ook was, er waren mensen in terecht gekomen en het was aan Kate om hen veilig naar buiten te krijgen. Sommige zones stonden geen geavanceerde technologie toe. Het kon gebeuren dat een auto zonder enig aanwijsbare reden stopte met werken, maar hij kon ook simpelweg verdwijnen of zelfs exploderen. Kate keek naar de motor. Alles zag er normaal uit. De tekenen dat er iets mis was, zoals elektrische vonken, vreemde gloed of afwijkende geluiden, ontbraken. Ze reed verder richting de kust. De mist werd snel minder dik, maar verdween nooit helemaal en de zon ging verscholen achter een dik wolkendek.

Toen ze het naambordje en de gebouwen in de verte zag, viel haar mond open. Ze zette de motor af.

‘Alex? Ik heb een dorp gevonden. Het heet Marsacpar.’

‘Er staat geen dorp op de kaart,’ zei hij. Dat had zij ook al gezien op haar GPS.

‘Iemand heeft een heel dorp laten verschijnen en wij weten niet eens wie het is?’ vroeg Kate geschokt.

‘Heb je dit ooit eerder meegemaakt?’ vroeg Alex.

‘Nee, maar ik doe dit ook nog maar een jaar, hè?’

Alex was slechts een paar maanden ouder dan Kate, maar hij werkte al meer dan zeven jaar voor Ambassade Post. De meeste werknemers werkten echt als koeriers voor diplomatieke post, maar het bedrijf was opgericht als dekmantel voor de tak die zich met het stoppen van zones bezig hield. De agenten konden naar bijna ieder land zonder moeilijkheden reizen en hun diplomatieke koffer mocht dankzij het Verdrag van Wenen niet onderzocht worden door de douane.

‘Een dorp als dit trekt mensen die toevallig in de buurt zijn aan. Het geeft hen een nieuwe identiteit als dorpsbewoner. Echter, degene die de zone veroorzaakt heeft, is meestal een buitenstaander, vaak iemand die net aangekomen is.’

‘Dus voor de rest is het zoals normaal?’ vroeg Kate.

Alex klonk onzeker. ‘Mogelijk. Niet iedere zone breekt op dezelfde manier. Vind de bron en dan wordt hopelijk alles duidelijk.’

Kate hoorde haar maag knorren. Het was blijkbaar zo hard dat Alex het opmerkte: ‘Wat was dat?’

‘Ik begin hongerig te worden.’

‘Ik zou daar iets aan doen voor je het dorp in gaat.’

‘Het is nog niet zo erg,’ protesteerde Kate.

‘Jij bent de enige die dat kan beoordelen.’

Kate glimlachte. Als hij haar een bevel had gegeven, zou ze hem gezegd hebben zich met zijn eigen zaken te bemoeien. Ze was sowieso niet bereid om het leven van anderen te riskeren. Ze opende de AP-kist. De koeling werkte op volle toeren en alle flessen waren gevuld. Ze zou minstens een week moeten kunnen blijven als ze niet ter plaatse kon shoppen. Kate opende een fles en nam een klein slokje. Ze spuwde de vloeistof onmiddellijk terug uit.

‘Nog niet,’ zei ze, waarna ze haar mond met water spoelde.

‘Mooi,’ zei Alex. ‘Geniet van het normale eten.’

Kate volgde de weg naar de kust. Het dorp bleek klein, een stuk of vijftig huizen. Het zag er oud uit. De haven lag in een natuurlijke inham met aan de noordelijke kant een steile klif en een geleidelijk oplopende heuvel in het zuiden met daarop een vuurtoren. Het was niet moeilijk om het enige hotel in het dorp te vinden: ze moest alleen maar de hoofdweg volgen naar het centrale plein. Eraan lagen de kerk, een paar winkels en het hotel.

Het Marsacpar Hotel leek verlaten, maar nadat Kate een paar keer op de bel gedrukt had, kwam een vriendelijke, oude vrouw om haar binnen te laten. Haar accent was absoluut niet Maltees. De hotelkamer zag eruit alsof hij al jaren niet meer gebruikt was.

De inrichting leek jaren vijftig, maar de tv was een moderne flatscreen.

Kate spiekte even op de gang voor ze Alex belde.

‘Hé, met Kate. Alles lijkt hier nog in orde. De vrouw die het hotel runt is volgens mij in het echt een Duitse toerist. Ik heb kort met haar gesproken en ze beweerde dat haar familie altijd al op Malta gewoond heeft.’

‘OK. Nog aanwijzingen?’ vroeg hij.

‘Als ik zo rond kijk, zoeken we iemand met een voorliefde voor de jaren vijftig. Misschien ook niet, want ik zie ook veel moderne apparatuur hier. Al het snoep in de automaat op de gang is in ieder geval van nu.’

Alex geeuwde.

‘De rest komt morgen wel,’ zei Kate snel. ‘Ik ga van mijn nachtrust genieten nu ik dat nog kan.’

‘Ik ga ook naar bed. Welterusten.’

‘Tot morgen.’

De dikke mist was helemaal door haar kleren gedrongen. Kate zag licht in een café. Daar zou het warm zijn. Alleen, ze kon niet stoppen met rennen. De straten herinnerden haar aan Praag, maar ze was toch in België? Ze vloekte toen de hak van haar schoen brak. Zonder te stoppen met rennen, schopte ze haar schoenen uit. De stenen onder haar blote voeten waren koud en glad. Ze kon geen voetstappen meer horen achter zich. Was ze het kwijtgeraakt? Ze waagde een snelle blik naar achteren. Niets te zien! Ze was bijna bij de kerk. Kate rende over het mistige plein erheen. Ze klopte op de houten deur en riep om hulp. Opeens greep iets haar pols vast.

‘Laat me los!’ gilte Kate, maar het wezen trok zich niets van haar protest aan. Ze zag de scherpe hoektanden even en toen drongen die diep in haar nek door. Het begon haar bloed te drinken. Ze probeerde het wezen te schoppen, maar het hield haar in een ijzeren greep. Een gevoel van genot ging door haar hele lichaam.

Dit moet een droom zijn, dacht ze voor ze het bewustzijn verloor. Ze werd wakker op een vochtige, stenen vloer. Haar mond was gevuld met een metaalachtige smaak. Ze kon overeind zitten,

maar haar benen sliepen, waardoor ze niet op kon staan. Een paar meter verderop lag nog iemand op de vloer.

Toen haar ogen gewend waren aan het donker, zag ze dat er een stuk hout uit zijn borstkas stak. Ze zag ook twee mannen die naar haar aan het kijken waren. De langste van de twee, hij had een donkere huid en een gladgeschoren hoofd, kwam naar haar toe. Hij had een verbanddoos in zijn linkerhand en iets anders, dat Kate niet kon zien, in zijn rechter. De andere man was jong, nauwelijks twintig. Hij was met moeite bezig om een baard te kweken. Hij staarde wezenloos voor zich uit. Zijn handen waren bedekt met bloed. Blijkbaar had hij het monster gedood.

‘Vampiers bestaan niet,’ zei Kate moeizaam.

‘Ze zouden niet moeten bestaan,’ zei de man naast haar. Zijn stem was kalm. ‘Hoelang wist je al dat dit niet waar kon zijn?’

Angst en adrenaline hielden haar overeind ondanks het bloedverlies. ‘Toen hij achter me aan kwam. Ik voelde wel dat het gevaar echt was.’ Kate wees opzij. ‘Hoe ga je dat lijk daar uitleggen aan de politie?’

‘Er is geen lijk straks. De mist is aan het optrekken. De wereld wordt weer zoals hij zou moeten zijn. Ik ga ervoor zorgen dat je in een ziekenhuis terecht komt.’

‘Dankjewel,’ zei Kate zwakjes. Ze voelde haar hoofd steeds lichter worden. Ze ging voorzichtig weer liggen.

‘Ik stop mijn visitekaartje in je jaszak. Als jij je dit gesprek morgen nog kunt herinneren, bel me dan.’

Kate kon nog net knikken voor ze opnieuw het bewustzijn verloor.

Kate schoot overeind. Haar hele lijf was bedekt met koud zweet. De terugkerende nachtmerrie werd nooit minder verschrikkelijk, zelfs niet na een jaar. Ze zag dat de kleur, die ze in Nice met zonnen bereikt had, al grotendeels weggetrokken was uit haar huid. Ze ademde een paar keer diep in en uit om zichzelf te kalmeren. Daarna ging ze weer liggen. Gelukkig bleef er deze nacht niets door haar hoofd spoken en viel ze snel weer in slaap.

Kate werd vroeg wakker. In een kleine zaal op de benedenverdieping stond het ontbijt klaar. De oude vrouw die

haar de vorige dag ingecheckt had, bracht haar een hartig, Engels ontbijt. Kate hield het echter bij toast met wat aardbeienjam. Ze merkte dat haar smaakzin al aan het vervagen was.

‘Je ziet er bleek uit, meid,’ zei de vrouw, terwijl ze Kate haar derde kop sterke, zwarte koffie inschonk. ‘Niet goed geslapen?’

‘Best goed voor mijn doen. Ben ik de enige gast hier?’

‘Helaas wel. Die verdraaide mist houdt de andere toeristen weg.’

Haar onderzoek zou wel erg gemakkelijk geweest zijn als de bron een kamer in haar hotel gehad had. Normaal gezien zou Alex haar aanwijzingen hebben kunnen geven over waar de bron zich op zou kunnen houden. Dit dorp was echter volledig fictief. De enige manier om het te leren kennen was er rond te lopen.

Ondanks de alles omringende mist was het nog steeds erg warm. Het dorp leek verlaten. Kate zag wel een paar vrouwen met boodschappen lopen. Bij de haven kwam ze een groepje mannen tegen. Ze waren gekleed als vissers, maar op één na had niemand van hen verweerde handen.

‘Goedemorgen. Ik verblijf hier een paar dagen. Is er een kans dat er vanavond verse vis geserveerd wordt?’

De oudste man schudde zijn hoofd. ‘Tenzij we geluk hebben hier in de baai, maar we hebben al dagen niet kunnen uitvaren door de mist.’

In de haven lagen kleine en grotere, kleurrijke boten. Op elke boeg was een oog geschilderd.

‘De bragioli is goed in het restaurant,’ zei een andere visser. ‘En voor varkens hoeven we niet uit te varen.’

‘Gelukkig niet, maar ik heb liever vis,’ lachte Kate. ‘Ik had hier willen surfen, maar dat zit er nu vast ook niet in.’

‘De enige andere toerist die ik gezien heb, zit altijd alleen maar in het restaurant met zijn laptop,’ zei de oudste visser.

‘Ik dacht dat ik de enige gast in het hotel was,’ zei Kate.

De man haalde zijn schouders op. ‘Dan huurt hij een appartement. Dat doen de meeste toeristen die hier langere tijd verblijven.’

‘Ik heb hem ook al een paar keer met de vuurtorenwachter zien praten,’ zei een jongere man. Hij had donkerblond haar. ‘Ik denk dat hij de geschiedenis van het dorp aan het vastleggen is.’

‘Hoezo?’ vroeg Kate.

‘Mijnheer Rogers, de vuurtorenwachter, weet echt alles van deze streek.’

‘Dan moet ik ook maar eens met hem gaan praten.’

De jonge visser keek op zijn horloge. ‘Hij zal nog wel wakker zijn.’

‘Dan ga ik er nu langs. Bedankt!’ zei Kate. Een vuurtoren was sowieso een goede plek om te onderzoeken.

Kate had verwacht dat er een nauw pad naar de omineuze vuurtoren zou lopen, maar in plaats daarvan vond ze een brede asfaltweg. Terwijl ze erover wandelde, maakte ze contact met Alex.

‘Al op, Alex?’ vroeg ze toen de verbinding tot stand kwam.

‘Eén momentje, Kate.’

Na een minuut keerde hij bij haar terug: ‘Ik was net met Leon aan het praten. Hij heeft een vlucht eerder kunnen nemen.’

‘Geweldig.’ Leon was één van haar favoriete collega’s.

‘Heb je nog iets van buiten de zone nodig?’

‘Nee hoor. Er is hier genoeg vers voedsel.’

‘Dat is niet grappig,’ gromde Alex.

‘Het was niet eens zo bedoeld. Eerlijk gezegd ben ik verbaasd dat je er nog steeds moeite mee hebt.’

‘Het spijt me,’ zei Alex eerlijk. ‘Maar je bent anders als je verandert. De subtiele verschuiving van je persoonlijkheid jaagt me meer angst aan dan een volledig monster ooit zou kunnen.’

Kate was even sprakeloos. ‘Hoe dan?’ vroeg ze.

Alex had niet onmiddellijk een antwoord klaar. ‘Er zit iets in je stem, een dreiging.’

‘Dat is vaag.’

‘OK. Ik heb een voorbeeld. Het duurde een tijd voor ik het doorhad, maar nu ben je bezig met levens te redden, maar als je veranderd bent, gaat het je om de missie.’

‘Alex, de missie is levens redden!’ riep Kate uit.

‘Op een intellectueel niveau, ja, maar je emoties zijn anders.’

Kate vroeg zich af of dat waar was. Ze wilde er nu niet verder over praten, dus begon ze over de opdracht: ‘Er is nog een toerist in het dorp, maar die verblijft niet in het hotel. Ik ga nu eerst langs bij de vuurtoren. Daarna ga ik kijken of ik een kaart van het dorp en de omgeving kan vinden.’

Weet je zeker dat de bron geen dorping geworden kan zijn? Deze zone voelt erg sterk.'

'De bron zou een prominent figuur in het dorp kunnen zijn,' antwoordde Alex. 'Hoe dan ook, hij of zij zal in het centrum van alle gebeurtenissen staan.'

'Ik ben bij de vuurtoren aangekomen. Misschien hebben we eens geluk en zijn we binnen een uur klaar.'

'Wanneer hadden we ooit zoveel geluk?' vroeg Alex retorisch, maar Kate gaf hem toch antwoord: 'Een half jaar geleden nog. Gerard en ik hadden een spookhuis in Schotland binnen een ochtend opgelost. Er is een reden dat clichés bestaan, Alex. Als er een vuurtoren in een zone is, dan is dat altijd mijn eerste stop.'

'En gisteren wees je me er nog op dat je dit werk nog maar een jaar deed,' merkte Alex droog op.

Kate lachte en zei hem gedag. Ze liep de treden van de vuurtoren op. Ze drukte op de bel die naast de voordeur hing. Er werd niet open gedaan. Het slot zag er stevig uit. Als dat afgesloten was, moest ze op Leon wachten. Toen ze voorzichtig tegen de deur aan duwde, ging die open.

'Hallo? Is hier iemand?'

Ze rook het voor ze het zag. Er lag een lijk nog geen halve meter van de deur af. Iets had zijn rug open gereten. De geur van het gespilde bloed overweldigde haar. Haar hart begon onregelmatig te kloppen. Kate rende naar buiten. Ze ging een stuk verder op het asfalt zitten en probeerde tot rust te komen. Ze belde Alex, maar kon geen woorden uit haar keel krijgen.

'Kate? Ik hoor je hijgen? Wat is er aan de hand?' vroeg Alex.

'Een plas bloed,' siste Kate met op elkaar geklemde tanden. 'Ik voel me veranderen, maar het is te vroeg. Geef me een moment.'

'Ik blijf aan de lijn.'

Kate verloor de tijd uit het oog, terwijl ze zichzelf kalmeerde. Haar hartslag werd langzamer, maar stopte niet.

'Gaat het, mevrouw?' vroeg iemand. Kate keek op. Bij haar stond de jongste visser. Zijn wangen waren rood van het rennen. Hij keek bezorgd. 'We zagen u op de grond zakken.' De andere vissers waren onderweg.

'Hoe heet je?' vroeg Kate.

'Roy.'

‘Mijn naam is Kate. Je moet de politie gaan halen. Er is iets ergs gebeurd in de vuurtoren.’

‘Is mijnheer Rogers in orde?’

‘Het spijt me. Hij is dood.’

De jongen werd bijna net zo bleek als Kate.

‘Ga snel, alsjeblieft,’ zei ze.

Hij knikte en rende weg. De vissers probeerden hem aan te spreken, maar hij negeerde hen. Kate stond op. Ze voelde zich weer kalm. Ze haalde haar valse Interpol-badge tevoorschijn en toonde die aan de groep mannen.

‘Kate Meyer, Interpol. Ik moet jullie vragen afstand te houden. Er is een plaats delict in de vuurtoren.’

De vissers begonnen vragen op haar af te vuren, maar Kate ontweek die vakkundig. Na een paar minuten kwam Roy teruglopen. Hij had een politie-uniform aan. Blijkbaar was die rol tot dat moment nog niet vervuld geweest. Het leek erop dat Kates aankomst de zone naar de volgende fase geduwd had.

‘Roy Watson,’ zei hij. Kate schudde zijn hand. De verlegen jongen was vervangen door iemand met meer zelfvertrouwen en een goede achternaam voor een onderzoeker.

‘Prettig kennis te maken. Ik ben agent Kate Meyer van Interpol. Ik had gehoopt van een paar dagen vakantie te genieten. In plaats daarvan vind ik een moordscène. Ik heb natuurlijk geen jurisdictie hier, maar kan ik helpen?’

Roy knikte. ‘Ik waardeer het dat je de plaats delict schoon hebt gehouden. Ik kan een extra paar ogen goed gebruiken.’

‘Natuurlijk.’ Kate was nu voorbereid op het bloed. Ze kon het aan. De politieman keerde zich naar de vissers. ‘Ga naar huis, alsjeblieft. Als er nieuws is, maak ik dat vanavond bekend.’

Ze leken er weinig zin in te hebben, maar ze liepen toch terug richting het dorp.

‘Je lijkt alles onder controle te hebben,’ zei Alex in Kates oor. ‘Bel me als je hulp nodig hebt.’ Hij verbrak de verbinding.

Kate liet het lijk aan de gloednieuwe politieman zien. Hoe competent hij zou zijn hing af van wat hij zelf wist, maar ook van wat de bron wist over politieprocedure. Dat hij niet direct de broekzakken van het lijk ging doorzoeken, was een goed teken.

‘Er is geen rechercheur in het dorp,’ vertelde Roy. ‘Ik moet echter nog maar een paar examens doen.’

‘Is er iemand die je kunt bellen voor assistentie?’ vroeg Kate. Ze wist dat dit onmogelijk was. De zone verhinderde elke vorm van communicatie met de buitenwereld. Dat maakte Alex en zijn drie collega’s tot zo’n beetje de belangrijkste personen in Ambassade Post. Zij werden orakels genoemd. Hun besmetting zorgde ervoor dat ze wel van buitenaf contact konden maken en dan nog alleen maar met mobiele telefoons die zij speciaal bewerkt hadden.

Roy schudde zijn hoofd. ‘Nee, de telefoons doen het al een paar dagen niet. Er is gelukkig wel een arts hier. Normaal heeft ze genoeg werk door de toeristen om hier een voltijd praktijk te hebben. Ik heb haar gewaarschuwd op weg hierheen.’

Samen observeerden ze de plaats delict.

‘Het is de vuurtorenwachter, mijnheer Rogers,’ zei Roy droevig.

Er liep een spoor van opdrogend bloed de wenteltrap op. Donkere vloeistof werd omgeven door lichtgeel plasma. Door haar lessen in forensisch onderzoek wist Kate dat het er een paar uur lag. Ze volgde het spoor naar de volgende verdieping.

‘Hij is boven aangevallen,’ zei Kate. ‘Maar het lijkt erop dat hij kon vluchten. Niet dat hij een kans had met zulke wonden.’

‘Inderdaad. Kijk naar die sneden! De helft van zijn rug is weg. Heb je ooit zoiets gezien?’

Kate had wonden toegebracht door klauwen gezien, maar deze waren anders. Het wapen was dwars door de huid heen gegaan zonder die open te rijten. ‘Een zwaard misschien,’ stelde ze aarzelend voor. ‘Wie kan motief gehad hebben om een man zo bruut te vermoorden?’

‘Niemand! De laatste moord hier was dertig jaar geleden toen mevrouw Cooper haar man in bed vond met een toerist.’

Kate besloot de situatie in haar voordeel te manipuleren. Ze was liever eerlijk, maar hoe eerder ze de besmetting brak, hoe minder gevaar de mensen in het dorp liepen. Iedere zone doorliep een aantal fases. Eerst werden mensen binnen gelaten, daarna begonnen onverwachte dingen te gebeuren. Er zouden mogelijk een paar mensen doodgaan, maar dat was slechts de voorbode van de catastrofale fase. Bijna iedereen in de zone zou sterven, waarop de zone verdween. Zones konden weken in de eerste fase

blijven hangen, maar zodra iemand als Kate binnen kwam, ging het bijna altijd snel bergafwaarts. ‘Als er in het dorp geen conflicten zijn, zou de dader dan iemand van buiten kunnen zijn?’

Roy dacht even na. ‘Er was een toerist in de bar een paar dagen geleden.’

‘We moeten hem ondervragen. Ik denk dat hij een appartement aan de haven gehuurd heeft.’

‘Mee eens, maar laten we eerst hier verder zoeken nu de sporen nog vers zijn.’

Ze vonden weinig. Het bloedspoor begon op de eerste verdieping in de slaapkamer van het slachtoffer. Zijn bed was niet opgemaakt en er lag een stapel kleren in het midden van de vloer. Er waren geen voetstappen in het bloed. Kate concludeerde dat de aanvaller al in de kamer was geweest. Of hij had op de loer gelegen, of hij werd door de vuurtorenwachter gestoord. Hij takelde Rogers langs achteren toe. Rogers strompelde naar buiten, maar de aanvaller ging hem niet achterna. Hoe was hij ontsnapt zonder sporen achter te laten?

‘We hebben een tijdstip van overlijden nodig,’ zei Kate. ‘Waar blijft de dokter?’

‘Ze is misschien al buiten aan het wachten. Anders ga ik haar halen. Ik moet toch tape halen om de vuurtoren af te sluiten. Zou jij hier willen wachten?’

‘Ja hoor.’

Kate liep naar buiten. Ondanks dat het bloed al aan het opdrogen was, kostte het haar toch veel concentratie om zich te beheersen. Ze ging tegen het gebouw aanzitten.

‘Alex? We hebben een gesloten-kamermoord.’

‘Een verschijning?’ vroeg hij.

‘Ik vind het nog te vroeg om al een bovennatuurlijke oorzaak aan te wijzen. Dat is te gemakkelijk.’ Ze deed haar best, maar haar ervaring was beperkt. Het was niet onwaarschijnlijk dat een crimineel haar en een onervaren politieman te slim af was. Lang niet iedere zone had bovennatuurlijke elementen.

‘Ik heb een idee over de identiteit van de bron,’ begon Alex.

‘Later, er komt iemand aan. Maar onthoud dat ik gelijk had over de vuurtoren!’

Een kleine, groene Toyota met een aanhangwagen als geïmproviseerde lijkwagen stopte bij de vuurtoren. Een vrouw van bijna twee meter lang stapte uit. Ze was zo slank als een den. Lang blond haar viel tot net op haar rug. Ze droeg een witte blouse met daaronder een lange, blauwe rok. Ze introduceerde zichzelf als dokter Helen Boyd.

‘We hebben al een eerste onderzoek gedaan,’ legde Kate uit. ‘We moeten nog zoeken naar vingerafdrukken, DNA en andere sporen, maar wat mij betreft, kan het lijk verplaatst worden. Hoe eerder we een tijdstip van overlijden hebben, hoe beter.’

De dokter knikte en liep achter Kate naar binnen. Samen pakten ze het lijk in plastic en legden het in de aanhangwagen. Het was bijna helemaal verstijfd door rigor mortis. Tegen de tijd dat ze klaar waren, keerde Roy terug. Hij had typisch Maltese sandwiches met tonijn meegenomen voor de lunch. Pas toen Kate begon te eten, beseftte ze hoeveel honger ze had. Ze was nog blijer met zijn andere pakket: materiaal om naar vingerafdrukken te zoeken. Kate en Roy werkten tot in de avond door. Ze hadden alle uitgangen gecontroleerd, alle afwijkingen opgeschreven en alle bezittingen van de vuurtorenwachter bekeken. Niets wees op een motief voor de moord. Het was zeker geen overval geweest, want er lag een envelop met vijfhonderd euro in briefjes van vijftig gewoon bovenop het dressoir.

‘Het zal druk worden in het restaurant vanavond,’ zei Roy. ‘Iedereen die ook maar een beetje nieuwsgierig is, zal er zijn.’

‘We moeten nog steeds met de toerist praten,’ zei Kate.

‘Misschien is hij er ook wel. Ik moet echt eerst iets gaan eten.’

Roy bleek gelijk te hebben: het restaurant aan de haven was vol. Er was een tafel voor twee personen in het midden vrijgelaten.

‘Ik moet me even opfrissen,’ zei Kate. ‘Geef me tien minuten. Bestel maar alvast wat voor ons beiden.’

Kate liep snel terug naar het hotel. Haar kamer was schoongemaakt en de lakens verschoond. Ze trok een borstel door haar zwarte haar, maar het was te kort om er veel mee te kunnen doen. Vroeger had ze altijd lang haar gehad, maar met haar huidige baan bleek dat niet praktisch. Nadat ze er tweemaal

in één week pijnlijk mee vast was komen te zitten, had ze het rigoureuus af laten knippen. Ze controleerde haar ogen in de spiegel: er was al een verkleuring te zien. Voor de zekerheid deed ze haar blauwe contactlenzen in en maakte haar wangen wat minder bleek met rouge. Ze koos een paarse blouse en een zwarte broek uit. Hoewel ze elegante schoenen bij zich had, deed ze stevige enkellaarzen aan. Daar kon ze tenminste in rennen als het nodig was.

Ze haastte zich terug naar het restaurant.

‘Sorry, Roy. Dat duurde langer dan ik verwacht had.’

‘Geeft niet. Ik heb mijn tijd nuttig kunnen besteden. De toerist heeft een appartement aan de haven gehuurd boven de sportwinkel. Hij heeft de hele dag in het restaurant zitten praten en schrijven. Vlak na half zes is hij terug naar zijn appartement vertrokken.’

‘Dat klinkt niet als iemand die schuldig is,’ zei Kate. ‘Of hij is heel zeker van zijn zaak.’

‘We moeten met een professional te maken hebben,’ zei Roy.

‘Anders hadden we wel sporen gevonden. Misschien is schrijver een dekmantel. Hoe dan ook, ik ga morgen met hem praten.’

Kate knikte. Zij was echter niet van plan om zo lang te wachten. Hoe eerder ze de bron vond, hoe eerder de zone beëindigd kon worden.

Ze aten op hun gemak. Roy vertelde over het dorp en het weinige politiewerk dat er te doen was. Kate vond het iedere keer weer fascinerend om te zien hoe mensen opgingen in de leugen van de zone. Na het hoofdgerecht ging Roy naar huis. De dag was duidelijk vermoeiend voor hem geweest. Dat kwam Kate goed uit. Nu kon ze zelf het dorp doorzoeken.

Het was nog maar negen uur ’s avonds. Ze durfde Alex nog te bellen.

‘Met mij. Je had een idee over de bron?’

‘Ja, ik ben door de passagierslijsten van de afgelopen dagen heengegaan. De naam Marc Harwood viel me op. Hij is een auteur.’

‘Waarom komt die naam mij bekend voor?’ vroeg Kate.

‘Drie van zijn boeken zijn verfilmd. Hij schrijft voornamelijk over misdaad, maar hij is bekend geworden met een aantal spionageromans die zich afspelen tijdens de Koude Oorlog.’

‘Dan kan hij de oorzaak niet zijn. Hij heeft een uitlaatklep.’

‘Hij is al jaren bezig met een horror verhaal, maar hij heeft daarvoor een writer’s block volgens zijn blog. Iedereen met frustratie en talent is een potentiële bron.’

‘Ik zal proberen hem te identificeren. Ik weet waar de toerist verblijft. Ik wil er vannacht gaan kijken. Zou je mee willen luisteren? Ik ben nog niet zo zeker van mezelf bij dit type onderzoek.’

‘Natuurlijk. Kun je rond een uur of vijf gaan?’

‘Waarom ben je zo vroeg op?’ vroeg Kate. ‘Dat is vier uur ’s nachts in London!’

‘Ik sta al maanden zo vroeg op. Dan krijg ik eindelijk iets voor mezelf gedaan zonder dat agenten me afleiden. Ik wil ook wel eens een boek lezen.’

Kate lachte zacht. ‘Welterusten dan.’

Kate sloop iets na vijf uur het hotel uit. Ze belde Alex.

‘Goedemorgen,’ zei Kate. ‘Ben je er klaar voor?’

Hij geeuwde hard als antwoord.

Harwood had de bovenste verdieping van een gebouw van vier etages aan de haven gehuurd. Het keek uit op de vuurtoren aan de andere kant van de inham. Door de mist en duisternis was alleen de lamp daarvan te zien. In het appartementengebouw brandde geen enkel licht. Op de benedenverdieping zat een sportwinkel met surfborden in de etalage. Op de ramen van de tweede etage hingen bordjes “te huur”. Kate ontdekte dat er een steegje achter het gebouw liep. De kozijnen staken ver uit en de stenen waren ruw. Het zou geen gemakkelijke klim zijn, maar hij was te doen. Ze moest een paar ramen proberen voor ze er één vond die niet afgesloten was. Ze gleed naar binnen. Ze luisterde aandachtig. Het was stil. Ze pakte haar zaklamp en keek rond.

‘We kunnen vrijuit praten,’ zei ze tegen Alex. ‘Ik ben in de slaapkamer nu. Er ligt hier een open koffer, maar ik zie geen handbagage. Ik zou verwachten dat hij een laptop bij zich had.’

‘Als we hem niet snel vinden, dan moeten we ons eerst op de moord concentreren,’ zei Alex, terwijl hij nog een geeuw onderdrukte.

Kate doorzocht het appartement. Er lagen vieze kleren, er stond vaat op het aanrecht en op het nachtkastje lag een geschiedenis van Malta met een bladwijzer halverwege het boek. Er was iets mis. Op het eerste gezicht leek het het appartement bewoond, maar de kleine kluis in de slaapkamer stond open, leeg, er waren geen schrijfmateriaal en in de koelkast lag geen vers eten of drinken. In de prullenbak vond Kate een stuk van een verscheurde boarding pass met de naam Harwood erop.

‘Alex? Ben je er nog? Ik heb kunnen bevestigen dat Harwood hier is. Heeft hij een auto?’

‘Ja. Volgens Leon heeft hij op het vliegveld een auto gehuurd. Het is een groene jeep. Dat had ik je onmiddellijk moeten vertellen.’

‘Geeft niet. Het was niet alsof ik daar vandaag tijd voor had.’

‘En ook nog een caravan.’

‘Die zou gemakkelijk te vinden moeten zijn. Tot later.’

Kate liep naar de havenzijde van het appartement. Ze deed voorzichtig het gordijn een stuk opzij zodat ze naar buiten kon kijken zonder zelf gezien te worden. Er stonden een aantal auto’s geparkeerd, maar geen caravan en de enige terreinwagen was blauw.

De eerste zonnestralen van de dag probeerden zich zonder veel succes door de mist heen te boren, toen Kate terug naar buiten klom. Ze wilde naar het hotel teruglopen, toen een schrapend geluid haar deed omkijken. Er was nog iemand in de steeg. Terwijl hij in het donker naar haar toe liep, liet hij zijn hand langs de muren glijden. Daar kwam het geluid vandaan. Kate richtte haar zaklantaarn op hem.

‘Oh shit,’ riep Kate uit. Automatisch, want dat was er tijdens haar training ingehamerd, beschreef ze wat ze zag. De opname zou bij Alex terecht komen. Als zij het niet zou overleven, dan had de volgende agent met haar informatie een betere kans. ‘Bezeten persoon. Hij heeft een berg niet passende kleren aan. Over zijn hoofd zit een zak met twee gaten voor de ogen. Geen gloed daarin. Hij heeft een soort haken als handen. Nee, het zijn sikkels!’

Kate slikte. De sikkels waren groot genoeg om haar met één slag te onthoofden.

‘Er is geen ruimte om te vechten. Ik ga rennen. Einde opname.’

Kate deed een stap terug, waarop de man op haar af stormde. Hij was onmenselijk snel. Kate sprong via de muur omhoog en trok zich op aan het uitstekende balkon van de eerste etage. De sikkels sloegen in de muur waar een moment geleden haar voeten nog geweest waren.

‘Hé!’ riep iemand. ‘Laat die vrouw met rust!’

Eén van de vissers stond aan het uiteinde van de steeg. Hij droeg joggingkleren. De sikkelman draaide zich om.

De visser vroeg: ‘Denk je dat je er eng uitziet?’ Hij klonk alsof hij nog niet helemaal wakker was.

De sikkelman was volledig afgeleid. Kate leunde stil over het balkon en greep de kap in de hoop de bezetenheid te breken. Ze trok die met een harde ruk los. De hele man viel in elkaar. De sikkels kletterden op de stenen, maar waren verdwenen toen Kate naar beneden sprong. Er was alleen een stapel kleren over. Precies zoals in de vuurtoren.

‘Je hebt mijn leven gered,’ zei Kate tegen de visser. De man staarde verbijsterd naar de kleren. Hij was nu helemaal klaarwakker.

‘Ik kan niet geloven dat ik dat...monster uitdaagde. Mijn hart stond bijna stil toen het naar me keek.’

Kate legde een hand op zijn schouder. ‘Het mijne stopte echt. Maak je geen zorgen. Over een paar dagen ben je dit allemaal vergeten, maar je moed is echt.’

‘Het kan me niet schelen hoe vroeg het is, ik moet wat drinken.’

‘Ik ook.’

Bliksemsnel greep Kate hem vast. Haar hoektanden schoven uit en beten in zijn halsader. Ze telde in gedachten: vijf, vier, drie, twee, één. Stop! Stop nu!

Ze liet de man los. Hij had een verwarde, gelukzalige blik op zijn gezicht dankzij het gif in haar speeksel. Datzelfde gif had ervoor gezorgd dat zijn nek al genezen was, op wat roodheid na. Kate verwijderde haar contactlenzen.

‘Kijk in mijn ogen,’ beval ze. Hij had geen keuze. ‘Je bent gaan hardlopen en er is niets bijzonders gebeurd. Als je nek een beetje

gevoelig lijkt, negeer je dat. Wees voorzichtig op weg naar huis en als je ergens een stapel kleren hebt liggen, ruim die dan op. Begrepen?’

‘Ja, ik ga maar eens naar huis.’

‘Goed zo.’

‘Kate? Ben je in orde?’ vroeg Alex. ‘Je bericht kwam net binnen.’

‘Een momentje,’ fluisterde ze terug. Ze maakte haar gezicht schoon. ‘Hier ben ik weer. De bezeten man was een verschijning. Zonder kap viel hij uit elkaar. Die heb ik nog, maar het is een handdoek met eendjes erop geborduurd. Ik denk niet dat daar enige mystieke kracht in zit.’

‘Ben jij in orde?’ vroeg Alex opnieuw.

‘Ja, helemaal,’ antwoordde ze.

‘Veranderde je? Je stem is anders.’

‘Ik ben een vampier nu, maar ik ben ook nog steeds mezelf, Alex. Ik ben alleen naar de top van de voedselketen verhuisd. Je zou hierheen moeten komen om me te bekijken. Ik beloof dat ik niet zal bijten.’

‘Ja, duidelijk. Je hoeft het er niet in te wrijven.’

Kate was blij dat hij stopte met zeuren.

‘Staat er iets in je boeken over een vogelverschrikker met sikkels? Is het een archetypen van iets?’

‘Er zat iets bekends in je beschrijving.’

‘En dat is?’ vroeg ze.

Alex aarzelde. ‘Wel iets. Dat wil ik eerst controleren, want ik wil je geen complete onzin vertellen.’

‘Bedankt. De realiteit hier is al erg genoeg zonder speculatie. Ik ga terug naar het hotel.’

‘Welterusten.’

‘Jij ook.’ Kate klikte haar microfoon uit. Ze was niet van plan naar haar kamer te gaan. Het was nog donker genoeg. Als de mist zo dicht bleef als de vorige dag, hoefde ze zich helemaal geen zorgen over het zonlicht te maken. Ze deed haar contactlenzen niet opnieuw in. Iedereen die ze deze vroege ochtend tegenkwam, was eten.

We zouden een mobiel lab moeten hebben, dacht Kate. Toen ze de steeg uitliep, zag ze dat er een politieauto voor het gebouw

geparkeerd stond. Roy was tevergeefs aan het aanbellen. Ze liep stilletjes naar hem toe.

‘Ik denk niet dat hij thuis is,’ zei ze. Roy schrok.

‘Kate! Ik hoopte de toerist uit bed te bellen. Ben je in orde? Je ogen zien er bloeddoorlopen uit.’

‘Niets om je zorgen over te maken. Ik ben helemaal vergeten je te bedanken voor het eten gisteravond.’

‘Geen dank. Ik zal de volgende keer ook een dessert bestellen.’

Kate kon een glimlach niet onderdrukken. Roy deed instinctief een stap achteruit. Hij stootte met zijn rug tegen de deur van het appartementengebouw.

‘Ik wil mijn dessert nu,’ siste Kate.

Hoofdstuk 2: Onvermoeibaar

Kate pikte maar een paar uur slaap mee. Ze had haar wekker op elf uur gezet. Ze haatte het om overdag op te moeten zijn, maar ze had een rol te spelen. Zonlicht was gevaarlijk voor Kate als ze veranderd was. Directe blootstelling kon haar binnen een paar minuten al eerstegraads brandwonden geven. Het beetje licht dat door de dikke bewolking en de mist heen sijpelde was echter alleen maar irritant. Ze kon functioneren terwijl de zon op was, maar dat was vermoeiend en ze werd er extra hongerig van.

Het grootste probleem om voor mens door te gaan, was dat ze geen gewoon voedsel meer kon verteren. Ze kon het in haar mond stoppen, erop kauwen en zelfs doorslikken, maar het kwam er binnen een uur altijd terug uit. Ze at dus niet veel tijdens haar ontbijt met Roy. Hij herinnerde zich niets van hun eerdere ontmoeting, maar ze had een suggestie in zijn hoofd achtergelaten om in de late ochtend naar haar toe te komen.

‘Het was rustig vannacht,’ zei hij.

Kate hield een hand voor haar mond zodat hij haar niet zag glimlachen. Het was nog niet het juiste moment om hem over de sikkelman, of haarzelf, te vertellen.

Roy zette zijn bord opzij en spreidde een kaart van de omgeving uit op de tafel. ‘Als de toerist nog in het dorp is, dan moet iemand hem vroeg of laat zien. Iedereen weet dat we hem zoeken. De enige plek buiten het dorp waar hij zich zou kunnen verschuilen is in de wachttoeren.’

‘Waar is die?’

‘Helemaal bovenaan de klif. Hij is gebouwd door de Johannieten om de Turkse vloot aan te zien komen. Vanaf daarboven heb je werkelijk een prachtig uitzicht. Als er geen mist is, tenminste.’

‘Loopt er een weg heen?’

‘Het is meer een pad, maar goed te berijden met een stevige auto. Ik denk dat het waarschijnlijker is dat hij het dorp verlaten heeft als hij de moordenaar is.’

Dat was een correcte theorie geweest als hij de zone had kunnen verlaten. Iedereen gevangen in de zone zou de mist in rijden, rechtdoor denken te gaan maar terug binnen uitkomen. Alleen

besmette personen, zoals Kate, konden erin en eruit wanneer ze wilden. Harwood kon dit niet weten, dus het was te verwachten dat hij zou proberen te ontsnappen.

‘Hoeveel wegen moeten we in de gaten houden?’ vroeg Kate.

Roy wees op de kaart. ‘Slechts één. Er staat zelfs een camera een kilometer buiten het dorp. Die is daar vorig jaar neergezet, omdat toeristen als idioten een paar gevaarlijke bochten namen. Ik kan erheen gaan en de foto’s ophalen.’

‘Ben je al in zijn appartement geweest?’ vroeg Kate.

‘Nog niet. Ik heb de verhuurder nog niet te pakken gekregen. Ik ga eerst de foto’s halen voordat we iedere steen in het dorp gaan omkeren, of door deze mist de klif op proberen te rijden.’

Hij stond op.

‘Mag ik de plattegrond hebben? Ik wil me graag oriënteren.’

‘Natuurlijk.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Ik stel voor dat we tegen een uur of vijf bij de dokter afspreken. Ze heeft beloofd rond die tijd klaar te zijn met de autopsie.’

‘Goed. Tot dan, Roy.’

Kate liep terug naar haar kamer zodat ze haar maag kon legen en poetste vervolgens haar tanden grondig. Ze werkte met make-up de doodse bleekheid in haar gezicht weg. Omdat ze nu als agent van Interpol bekend was in het dorp, trok ze een formele, blauwe blouse en een zwarte pantalon aan. Ze hing haar badge duidelijk zichtbaar aan haar riem. Daarna keek ze even of ze e-mail van werk had. Het internet werd, net zoals haar telefoonverbinding, geblokkeerd door de zone, maar Alex kon dankzij zijn besmetting wel berichten doorsturen naar de telefoon die hij voor Kate bewerkt had.

Kate had haar privéagenda met hem gedeeld zodat hij haar op de hoogte kon houden van haar afspraken. Het was namelijk te gemakkelijk gebleken om de tijd te vergeten in een zone.

Er was een herinnering dat ze in het weekend een feestje bij vrienden had. Dat gaf haar drie dagen om hier op te ruimen. Dat zou te doen moeten zijn. Er was ook een bericht van Alex dat vroeg in de ochtend doorgezonden was. De enige tekst was: ‘Is dit het wezen? Bevestig snel.’

Er zat een foto bij. Deze sikkelman was van vuile lappen gemaakt, maar de vorm was hetzelfde. Op de foto was hij enger dan in het echt, maar dat was niet moeilijk zonder geborduurde eendjes op zijn hoofd. Onder de foto stond een slogan: 'Angst is Onvermoeibaar'. Blijkbaar kwam het monster uit een film, maar die was niet gebaseerd op het werk van Harwood. Wat was het verband tussen de twee? Was Harwood wel de bron?

Kate keerde terug naar de vuurtoren. Ze dook tussen de gele politietape door. De stapel vuile was lag nog in de slaapkamer. Gisteren had ze die genegeerd nadat ze gecontroleerd had of er niets tussen lag. Ze begon de kleren op de vloer uit te spreiden, er vanuit gaand dat de sikkelman recht naar beneden in elkaar gezakt was. De schijnbaar willekeurige bloedspetters pasten nu. Alleen aan wat de voorkant van het wezen geweest was, zat bloed. De sikkelman had Rogers dodelijk verwond en was toen onmiddellijk verdwenen. Kate begon de vuurtoren opnieuw te doorzoeken. Er moest iets zijn dat Rogers in verband bracht met Harwood, maar ze vond niets.

Er klonk een licht gekreun in haar oortelefoon. Was Alex weer aan zijn bureau in slaap gevallen?

'Alex? Ben je daar?'

'Kate. Au. Er zat een toets in mijn oog gedrukt. Alles is wazig.'

'Ga naar bed, alsjeblieft, al is het maar voor een uurtje.'

'Ja, beloofd. Over vijf minuten. Heb je mijn mail ontvangen?' vroeg hij.

'Het is de sikkelman die ik gezien heb.'

Ze hoorde Alex blij grommen. 'Het is een wraakgeest. Een vrouw genaamd Helen Weaver beschreef hem in haar debuutroman drie jaar geleden. Het boek heette "Onvermoeibaar" en het is zelfs al verfilmd.'

'Hoe ziet zij eruit?'

'Heel lang en slank, blond haar, grijze ogen. Ze was een model toen ze twintig was. Ze is nu een jaar of veertig. Ik moet nog een goede foto zoeken.'

'Laat maar,' zei Kate. 'Ik heb haar al ontmoet. Ze is de lokale dokter geworden.'